5

1570

వేమన పంచాయతీ గ్రంథాలయం,
తెల్లప్రోలు :: కృష్ణా.

దేవుడిచ్చిన వరం

వెనుకటి కొక సద్బ్రాహ్మణుండేవాడు. ఆయన నిత్య సత్యవ్రతుడు. పరమదయాళువు. ఆకాశం విరిగి మీద పడ్డా అబద్ధం ఆయన నోటవచ్చేదికాదు. చీమ దోమకు కూడా ఆయన ఎన్నడూ హాని తలపెట్టి ఎరగడు. అయితే దుర్భర దారిద్ర్యం ఆయన జీవితాన్ని కుంగదీసింది. బ్రతుకు ఆయనకు నరకప్రాయమయింది. తన దారిద్ర్యం తనకేకాక సాటివారికికూడా బాధాకరంగా ఉన్నసంగతి గ్రహించిన వాడై, తనను భగవంతుడే తప్ప సాటి మానవులెవరూ ఉద్ధరించలేరని గ్రహించి భగవంతుణ్ణి గురించి ఘోరతపస్సు ప్రారంభించాడు.

ఆ బ్రాహ్మణుడి సత్యాహింసలకు అదివరకే సంతోషించిన భగవంతుడు ఆయన ఘోరతపస్సుకు మెచ్చినవాడై ప్రత్యక్షమై "ఏం కావాలో కోరుకో" అన్నాడు. భగవంతుడికి ఆపాటి తెలియక కాదు. భగవంతుడు బ్రాహ్మణుడికోరిక తీర్చాలా, వద్దా అనే సమస్యపై కైవల్యంలో హోరాహోరి చర్చలు జరిగాయి. చర్చల అనంతరం వోటింగు

జరుగగా బ్రాహ్మడికి అనుకూలంగా ఏడులోకాల ప్రతినిధులూ, ప్రతికూలంగా అయిదులోకాల ప్రతినిధులూ వోటుచేశారు. రెండులోకాల ప్రతినిధులు చర్చలోగాని వోటింగులోగాని పాల్గొనక తటస్థంగా ఉండిపోయారు... అయినా బ్రాహ్మడినోటనే పలికిద్దామని భగవంతుడు "నీకేం కావాలో కోరుకో!" అన్నాడు. అదీకాక కైవల్య రాజ్యాంగ పరిషత్తువారు కృతయుగంలో ఏర్పాటుచేసిన కాన్స్టిట్యూషను ప్రకారం భగవంతుడు ఆవిధంగా అడగవలసిన బాధ్యత కూడా లేకపోలేదు. (ఈ కథా కాలంనాటికి కొత్త కాన్స్టిట్యూషను కైవల్యంలో అమలులోకి రాలేదు. అది వేరే కథ. మరోసారి చెబుతాను.)

బ్రాహ్మడు భగవంతుడిమీద ఒక చిన్న దండకం చదివి "స్వామీ, నాకు వెయ్యికోట్ల వరహాలు దయచేయించు" అన్నాడు.

అంతడబ్బుతో ఆ బ్రాహ్మడు సుఖపడడని భగవంతుడికి తెలుసు కాని ఆ సంగతి బ్రాహ్మడితో చెప్పటానికి భగవంతుడికి హక్కు లేదు అందుచేత బ్రాహ్మడడిగిన వరం కాస్తా ఇచ్చేసి భగవంతుడు తనదారిన తాను అంతర్ధానమైనాడు.

ప్రపంచంలో ఉన్న దరిద్రమంతా తానే మోస్తూ ఉండినట్టూ ఆ భారమంతా ఒక్కసారి దిగిపోయినట్టూ అయి బ్రాహ్మడు ఏకాయెకి ఇంటికొచ్చిపడ్డాడు. బ్రాహ్మడు

ఇంటికి రావటమేమిటి, నట్టింట్లో అటకవిరిగి కిందపడట మేమిటి, రెండూ ఒకేసారి జరిగాయి.

"అయ్యో ఎంత అపశకునం" అని బ్రాహ్మడి పెళ్ళాం కంటతడి పెట్టింది.

"ఓసి నీయిల్లు వరహాలుగాను, ఊరుకోవే," అంటూ బ్రాహ్మడు అటక విరిగిపడిన కారణం అన్వేషించే సరికి సంచులు దొరికాయి. పెద్దపెద్ద గోతాలు! సీళ్ళువేసిన గోతాలు! వాటినిండా – బ్రాహ్మడు వెంటనే ఊహించాడు వరహాలు! ఒక్కొక్క గోతంలోను లక్షేసి వరహాలు!

"మనపంట పండిందే! మన దరిద్రం తీరిందే! ఇదు గోనే అంతులేని ధనం! వరహాలు ఒంటినిండా పోసుకోవే! గుప్పెడు తీసుకుని కాకులకు గిరవాటెయ్యవే!" అని బ్రాహ్మడు వొళ్ళుతెలీకుండా పేలసాగాడు.

"ఎందుకండీ ఇన్ని వరహాలూ ? బరువుచేటూ! నిక్షేపంలాటి అటక కాస్త విరిగి పడిపోయిందికదా –అయిదు ఊరగాయ జాడీలు పెట్టినా కదలని అటక" అన్నది బ్రాహ్మడి పెళ్ళాం.

తన భార్యకు ఈ డబ్బు విలవ ఇంకా తలకెక్కలేదని బ్రాహ్మడు గ్రహించి, "ఓసి అదేంమాట! చూడవే మన దగ్గర వెయ్యికోట్ల వరహాలు ఉంది. ఇంతడబ్బు రాజుగారి దగ్గర ఉందటే? దీంతో నీయిష్టంవచ్చినంత భవంతులు నీ యిష్టంవచ్చినన్ని కట్టించవచ్చు అప్పటికి ఈ బస్తాలలో

ఒకటైనా తరగదు తెలిసిందా? అటకకోసం ఏడవకు" అన్నాడు.

"ఎందుకన్ని ఇళ్ళు, చక్కని గుడిసె ఉండగా? మనకు భవంతు లెందుకండీ?" అన్నది బ్రాహ్మడి భార్య.

ఆవిడకు చెప్పి లాభంలేదనుకున్నాడు బ్రాహ్మడు. ఆయన ఇళ్ళమీద ఇళ్ళు, గ్రామాలమీద గ్రామాలు కొనసాగాడు. రోజూ సంతర్పణలు చేయసాగాడు.

బ్రాహ్మడి ధనరాసులమాట చుట్టుప్రక్కల పాకిపోయింది. ఒకరోజు ఎక్కడినుంచో బందిపోటు దొంగలు వచ్చి బ్రాహ్మడి ఇంట్లోపడి పదిహేను వరహాల మూటలు మోసుకుపోయినారు. బ్రాహ్మడు వారిని వారించబోయినాడు. కాని వాళ్ళుక త్తిదూసి బ్రాహ్మడి చేతిమీద గాటు పెట్టి, "బుద్ధికలిగి ఉండకపోతే మెడమీద యింకా పెద్ద గాటు పెడతా" మన్నారు.

ఒక నెలగడిచిందో లేదో ఊళ్ళో పెద్దసభ చేశారు. సభకు బ్రాహ్మణ్ణి కూడా పిలిచారు. ఆ సభలో బ్రాహ్మణ్ణి గ్రామ పెద్దలంతా తీవ్రంగా ఖండించారు. బ్రాహ్మడు ఆశ్చర్యంతో నోరుతెరచి వినసాగాడు.

ఒక పెద్ద మాట్లాడాడు, మిగిలినవారు-బ్రాహ్మడితో సహా - నిశ్శబ్దంగా ఆలకించారు.

"మన ఊరికొక గొప్పపీడ - ఒకగొప్ప విపత్తు ఒక, ఒక గొప్ప అనర్థం దాపురించింది. అదేమిటంటే మన

శివయ్య కుబేరుడైనాడు. శివయ్య అంటే మనకందరికీ యిష్టం. మనం శివయ్యకూ శివయ్య కుటుంబానికీ, సదా ఎల్లప్పుడూ మనకు చాతనయిన సహాయం చేస్తూ వచ్చాం. అటువంటి శివయ్య మనకు కృతజ్ఞుడై ఉండకపోగా మన జీవితాలు దుఃఖభాజనం చేయడానికి భగవంతుని గురించి తపస్సుచేసి మానవమాత్రుడు కలలోకూడా కని వినని ధన రాసులు సంపాదించాడు.

"పోసి ధనరాసులు సంపాదించుకున్న శివయ్య వాటిని నిక్షిప్తం చేసుకున్నాడా అంటే అదీలేదు. ఆ ధన రాసులను జాతి కులమత వయో వివక్షతలులేకుండా వెద జల్లేస్తున్నాడు. ఈ ఒక్క గ్రామంలోనే శివయ్య రాజాధి రాజులుండవలసిన భవంతులు కట్టించాడు. ఈ చుట్టుప్రక్కల నూరు గ్రామాలలో ఇటుకగాని, పెంకుగానికి సున్నంగాని మందులోకి లేకుండా పోయాయి. అథవా దొరికినా పదింతలూ, నూరింతలూ ధర చెబుతున్నారు. ఎందుకుచెప్పరూ? శివయ్య ఇంకా నూరిళ్ళకు సామాగ్రి మాట్లాడివుంచాడు. శివయ్య ఏధరైనా ఇవ్వగలడు. చెప్పండి, ఈ పరిసితులలో మనబోటి గృహస్థులం ఎట్లా బతికాలి?"

"శివయ్య రోజూ సంతర్పణలు చేస్తున్నాడు చుట్టు ప్రక్క నూరు గ్రామాలలో ఎక్కడా ధాన్యంగింజలేదు. అథవా ఉంటే శివయ్యతో పోటీచేసి మనం కొనలేం—"

శివయ్య ఈ అభిశంసన భరించలేకపోయినాడు. లేచి సభవారికి నమస్కారంచేసి "నేను చేసిన అపచారం

ఏదన్నా ఉంటే నన్ను మీరంతా మన్నించాలి. మీఅందరికి ఇళ్ళు కట్టిపెడుతున్నాను. మీకు వేరే ఇళ్లెందుకు? వాటిలో నేను నివసించగలనా? మీరే నివసించండి. భగవంతు డిచ్చినది ఇంత ఉంది కనక నేను నిత్యమూ మీకు భోజనము పెడతాను. మీరు వేరే పొయ్యిరాజెయ్యక నేను పెట్టే భోజనం ఆరగించండి. ధాన్యం ఎంత ఖరీదైనా కొన టానికి నేనున్నానుగా?" అన్నాడు.

ఈమాటకు మరో పెద్దమనిషి నిప్పులు కక్కుతూ లేచి, "నూరు ఇళ్ళలో నూరు గ్రామాలవారిని ఎట్లా నివాసం పెడతావు? నీకేమైనా బుద్ధి ఉందా లేదా? అదీకాక అందులో బలంగలవాళ్ళూ, హంతకులూ దౌర్జన్యం చేయ గలవాళ్ళూ అదివరకే చేరారు. వందలమందికి భవంతులు కల్పించి వేలమందికి ఇటుక, రాయి, సున్నంబెడ్డా దొరక కుండా చేశావు. నీ సంతర్పణలు అఘోరించినట్లే ఉన్నాయి. రోజూ నీ పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు తిన్న వాళ్ళు అజీర్తిచేసి వాంతులు కలిగి చస్తున్నారు. అదొక లెక్కలోది కాదు. ఈ విధంగా ఈ నూరు గ్రామాలవారూ రోజూ తినడానికి ఈదేశంలో తిండెక్కడుంది? మహా పెడితే ఆరునెల్లుపెడతావు ఆతరవాత ఒక్కగింజ మిగలదు. నీ పరి హాలు పొలంలో చల్లి ధాన్యం పండించవలసిందే! ఈ ఆరు నెల్లూ అయాక నీకు నీ పెళ్ళానికీ, పిల్లలకూ మెతుకుండదు. నీతోపాటు వేలకువేలు ప్రజలు తిండికి మాడిచస్తారు. ఏదో మమ్మల్ని ఉద్ధరిస్తున్నవాడల్లే చెప్పొచ్చావు!" అని అరిచాడు.

ఆయన ఇంకా పూర్తిచెయ్యక పూర్వమే మరొక పెద్దమనిషి లేచి ఈవిధంగా అన్నాడు:

"శేషయ్య ఆరునెల్లనూట చెబుతున్నాడు. ఇవాళ మాటేమిటి? శివయ్యా పుణ్యమా అంటూ వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు అప్పుడే అడుగంటాయి. మంగళ్ళు పలకటంలేదు. చాకళ్లు పలకటం లేదు. వ్యవసాయకులుకూడా ఈపడు పొలాలమీద శ్రద్ధ చూపటంలేదు. ఎందుకు చూపుతారు? వారికి రోజూ శుష్టుగా తిండిదొరుకుతున్నది. ఎవరుమాత్రం ఎందుకు పని చేయాలి? ఏ గింజలకోసం వాళ్లు అదివరలో పనిచేస్తూ వచ్చారో అవి వారికి పదింతలుగా లభిస్తున్నాయి కద! వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు అడుగంటినాక ఈ సమాజానికి వినాశనం తప్పదు. ఇక్కడ చేరినవారు గడ్డాలు గీకించుకొని ఎన్నాళ్ళయింది? నామాట నమ్మండి మనకు విలయం ఆసన్నమయింది."

శివయ్య మళ్ళీ సభకు చేతులు జోడించి, "మీరు చెప్పేటువంటి మాటలు వింటూంటే నాకు భయంగా ఉన్నది. కనుక నాకు భగవంతుడిచ్చినది యాచిస్తూ ప్రజలందరికీ ఈ క్షణమే పంచేస్తాను. అప్పుడు నేనుకూడా అందరితోనూ సమానుణ్ణి అవుతాను. ఎవరికీ దరిద్రం వుండదు" అన్నాడు.

సభలో కొందరు సంతోషపడి హర్షధ్వానాలు చేశారు. కాని, "వల్లకాదు! ఎంతమాత్రమూ వల్లకాదు" అంటూ ఒక గడ్డాలమనిషి లేచి నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ సభ నిశ్శబ్దమయింది.

"శివయ్య దగ్గర ధనరాసు లుండడం కంటె కూడా విలయహేతు వేదన్నా వుంటే అది అందరి ఆర్థిక దరిద్రమూ తీరడమే! ఏమంటారా? వివిధవృత్తులు చేసుకొనేవారు దరిద్రంలో వుండబట్టే సంఘం నడుస్తోంది. చాకళ్లూ, మంగళ్లూ సాలీలూ, కుమ్మరులూ, కమసాలులూ, కమ్మరులూ, వడ్రంగులూ, మొదలైన వృత్తులవారు బ్రాహ్మలు మొదలైన వారితో సమానం అయితే సంఘానికి కావలసిన సంపద ఎవరు సృష్టిస్తారు? సంపదను సృష్టించేవారి దారిద్ర్యం మీదనే సంఘ జీవితమంతా ఆధారపడి ఉండగా ఆ దారిద్ర్యాన్ని తొలగించడంకన్నా సంఘానికి విపత్కరం మరొకటి ఉండదు. యిదేమంత దుర్గ్రాహ్యమైన విషయంకాదు" అన్నాడు.

ఇంతలోనే ఇంకొక గడ్డమాయన లేచి, "అదీకాక అందరిదగ్గిరా సమంగా ఉన్నడబ్బు మృత్తికతో సమానం. అది దారిద్ర్యాన్ని తొలగించదు. వస్తువుల ధరలుమాత్రం ఒకటికి నూరింతలు పెరుగుతవి అంతే! ఆర్థిక శాస్త్రవేత్తరు కనక చెప్పానుగాని సంఘంగతి ఏమైనా చింతలేదు" అన్నాడు

"మరి నన్నేం చెయ్యమన్నారు? అన్నాడు శివయ్య దీనంగా.

నువు నీ ధనరాసులు బ్రాహ్మణ్యానికి మాత్రమే పంచు. వారు సంపద సృష్టించరు కనకనూ, వారిడబ్బు కాలక్రమాన సంపద సృష్టించే వారికి చెందుతుంది" అన్నాడు మొదటి గడ్డంవాడు.

"ఒక బ్రాహ్మణ్యానికే కాక పనిపాటలు లేనివారికి, సంస్కృతినే పెంపొందించే వారికి, వ్యాపారం చేసేవారికి, ధనికులకూ కూడా ఈడబ్బు పంచవచ్చు. అందువల్ల సంఘ వినాశనం జరగదు అని అర్థ శాస్త్రం ఘోషిస్తుంది. ఇందులో నా స్వంతం ఏమీలేదు" అన్నాడు రెండో గడ్డం వాడు.

ఆనాటి అర్ధరాత్రి ఎవరో శివయ్య వాకిలి మెల్లగా తట్టారు. ఆర్భాటాలు, హాహాకారాలు, పెడబొబ్బలూ, దివిటీల వెలుగూ స్ఫురించని కారణంచేత శివయ్య బాదిపోటు దొంగలని భయపడక తలుపు తెరిచాడు తలుపు తెరవగానే ఆయన విస్మయం ఏమని చెప్పాలి. రెండు మూడు వందల మంది బలశాలులు విచ్చుకత్తులతోనూ, గండ్రగొడ్డళ్ళతోనూ, పలుగులతోనూ, దుడ్డుకర్రలతోనూ, బరిశెలతోనూ, ఆవరణలో ప్రవేశించారు. శివయ్య ప్రాణం నిలువునా పోయినంతపని అయింది. అయితే ఆయన భయపడ్డట్టు ఆయనమీద తమ ఆయుధాలు ప్రయోగించక, అందరూ వంగి ఆయనకు నమస్కారం పెట్టి "దణ్ణాలు దొరా!" అన్నారు.

"ఏం కావాలి ? ఎందుకొచ్చారీ అర్ధరాత్రి ?" అన్నాడు శివయ్య.

వాళ్ళలో ఒకడు ముందుకువచ్చి దొరవారు దేవేంద్రులు. మేం ఏలినవారి బానిసలం. ఈ బ్రాహ్మలంతా చేరి

తమ సొత్తంతా కాజెయ్యా చూస్తున్నారు. తమ సంపద చూడలేక కళ్ళలో నిప్పులు పోసుకుంటున్నారు. తమరు ధర్మదాతలు గనక, అడగనివాడికి పాపంగా, డబ్బు పారేస్తున్నారు. కాని ఈపని ఎవరూ చేయరు. తమ దగ్గర డబ్బుంటే సంఘానికి ముప్పన్నది వొట్టి అబద్ధం. రాజుగారి బొక్క-సం నిండా డబ్బున్నది. రాజుగారు చల్లగా ఏలబట్టే ప్రజలు బ్రతుకుతున్నారు మీరైనా ఆపనే చేస్తేమంచిది. మిమ్మల్ని కాపాడటానికి మేమున్నాం. మీరేది చెబితే అది చేస్తాం. మీరు ధర్మం ఎరిగినవారు ధర్మాన్ని నిలబెట్టి అధర్మాన్ని పోగొట్టండి అశిష్టంగాని అధర్మాన్ని ప్రోత్సహించకండి. మీరు తపస్సు ధారపోసినడబ్బు అందరికీ పంచటం అధర్మం. మీరు రాజుకన్నకూడా బాగా దుష్టశిక్షణా శిష్టరక్షణా చేయండి. మేం ఆశాపాతులంకాం. మాసేవనుబట్టి మీరు ఈనాము లిప్పించండి!" అన్నారు.

బ్రాహ్మడికి ఈమాటలు నచ్చాయి. ఈ బలగం సహాయంతో ధర్మ పరిపాలన సాగించటానికి బ్రాహ్మడు నిశ్చయించినాడు.

మర్నాడు గ్రామపెద్దలు శివయ్య దగ్గరికి వచ్చారు. శివయ్య తనడబ్బు తనదగ్గరే ఉంటున్నదని, దానిని ఎవరికి పంచబోవటం లేదని చెప్పాడు.

"నిన్న సభలో చేసిన ప్రసంగాలన్నీ ఏమయాయి!" అన్నాడు ఆర్థికవేత్త కోపంగా.

"అవి వ్యర్థంకా లేదు. నేను సంతర్పణాలూ అవీ

మానేస్తున్నాను. నాడబ్బు అనవసరంగా ఎవరికీ చిల్లిపగాణీ ఇవ్వను. దాన్ని కోరేవారు నేను చెప్పినట్టు సంఘానికి సేవ చేయాలి.” అన్నాడు శివయ్య.

“అట్లా అయితే తమ ధనరాసులవల్ల సంఘానికి కించి త్తయినా అపాయంలేదు అని ఆర్థిక శాస్త్రం ఎలుగెత్తి చెబుతోంది. ఇందులో నా స్వంతం ఏమీలేదు.” అన్నాడు గడ్డంవాడు.

“నువు నాకు ఆర్థిక మంత్రిగా ఉంటావా!” అన్నాడు శివయ్య.

“దానికి ఆర్థిక శాస్త్రం ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పదు. ఆర్థిక శాస్త్రరీత్యా ఆర్థిక మంత్రికి నెలకు రెండువేల వరహాల వేతనమూ ఇతర వ్యాపారాది సౌకర్యాలూ చూపవలసి ఉంటుంది.”

మిగిలిన పెద్దలు కోపంతో వెళ్ళిపోయి చెట్టుకింద సభచేశారు. వారిలో రెండు పక్షాలయాయి.

“శివయ్యచేత ధర్మపరిపాలన సాగింతాం, మన బ్రాహ్మణ్యానికి ఏమీలోపం ఉండదు.” అన్నారు ఒకపక్షం.

“మనని ఏ క్షత్రియుడుగాని, అధమం దాసీపుత్రుడు గాని ఏలితే ఒప్పుకుంటాంగాని ఈ శివయ్యా మనని ఏలే వాడు!” అని పృచ్ఛించారు రెండో పక్షం.

మొదటి పక్షంవారు నేరుగా శివయ్య దగ్గరకి తిరిగి వచ్చి రకరకాల మంత్రిపదవులు స్వీకరించారు.

రెండో పక్షంవారు కొందరు నాయకులను ఎన్నుకున్నారు. ఆ నాయకులు నేరుగా నూరామడ దూరంలో ఉన్న రాజు దగ్గిరికి వెళ్ళి "అయ్యా, మహాప్రభో! మా ప్రాంతంలో మరొక ప్రభుత్వం, అధర్మ ప్రభుత్వం-సాగింది. తమరు తను సైన్యాలతో వచ్చి మారాజ్యంమీద యుద్ధంచేసి చోరులూ, హంతకులూ అండగా పెట్టుకుని పరిపాలన సాగించే మా అధర్మ ప్రభువును నాశనంచేసి ధర్మప్రభువులు ధర్మచ్యుతి కాకుండా చూడాలి!" అన్నారు.

"కులాలకు జై" "వర్ణాశ్రమ ధర్మాలు" "వర్థిల్లాలి!" అని మిన్నుముట్టేటట్టు నినాదాలు చేశారు.

రాజుగారి దగ్గరకూడా హంతకులూ చోరులూ ఉన్నారు. వాళ్ళతో రాజుగారికి పనివుంది. అయితే ఈమాట ఈ పంచమాంగదళ నాయకులకు చెప్పటం దేనికి? రాజుగారు చెప్పలేదు.

రాజుగారు రాయబారులకు నగలూ నాణ్యాలూ, ఇచ్చి, భోజనం పెట్టించి, తన దాసీలను వారి పరిచర్యకు నియోగించి యుద్ధానంతరం వారికి స్థానికపరిపాలకోద్యోగాలు వాగ్దానంచేసి, యుద్ధానికి ఆయత్తం అయినాడు.

మరో ఆరునెల్లకు ఈయుద్ధం జరిగింది. యుద్ధంలో రాజుగారు చిత్తుగా పడిపోయినాడు. ఆయన బలాలు శివయ్య బలాలకు వెన్నిచ్చి వాయువేగ మనోవేగాలతో పలాయనం చేశాయి. పంచమాంగదళ నాయకులు పదిమంది పట్టుపడ్డారు. వారికి యుద్ధనేర విచారణ స్థానంవారు ఉరిశిక్ష విధించారు. విచారణ శివయ్య అధ్యక్షతకిందే జరిగింది.

శిక్షలు ఆయనే స్వయంగా చెప్పాడు. మర్నాడు యుద్ధ నేరస్థుల శిరచ్ఛేదం జరిగింది.

ఇది జరిగిన రాత్రే శివయ్య తన మంత్రివర్గంతో మేడమీద రహస్య సభలు జరిపి "ఈయుద్ధం అసలు ఎందుకు జరపవలసి వచ్చింది?" అన్నాడు.

"మన ప్రతిపక్షంవారు మనకు బ్రాహ్మణ కులాభిమానం లేదని భయపడి శత్రుపక్షంలో చేరారు. నిజానికి బ్రాహ్మణేతరులు మనమీద అభిమానంతో యుద్ధంచేసి ప్రాణాలు అర్పించబట్టే మనం విజయం పొందాం" అన్నాడొక మంత్రి.

"అంతవరకు బాగానేవుంది. కాని చీటికి మాటికి ఇటువంటి యుద్ధాలు వస్తే మనంభరించలేం! మన వైఖరి మారాలి. అగ్రవర్ణంవారి సానుభూతితో మనం ఇకముందు పరిపాలన సాగించాలి" అన్నాడు శివయ్య.

"అట్లా చేసినట్టయితే ఈ జరిగిన యుద్ధానికి నీతి వుండదు" అన్నాడొక మంత్రి.

"చరిత్ర కెప్పుడూ నీతిలేదు. ఏలినవారి ఇష్టప్రకారం చేయవచ్చు. తిరుగుబాటుకర్తలు అగ్రవర్ణంలో ఉండగా మనం ఇతర వర్గాలవారి అభిమానం దేవులాడి లాభంలేదు. ఇవాళ సాయంకాలం ఉరితీయబడ్డ యుద్ధనేరస్థులు చేసిన సాహసం ఇతర వర్గాలవారు కలలో కూడా తలపెట్టివుండరు. వారి మంచితనాన్ని మనం సద్వినియోగ పరచుకోవాలి. అదీగాక పదిమంది బ్రాహ్మలు ఉరితీయబడ్డారనే కోపం

కార్చిచ్చులాగ బ్రాహ్మణ వర్ణంలో వ్యాపిస్తోంది. మనం జాగ్రత్తపడాలి.”

శివయ్య కొత్తపాలసీని గురించి రహస్యప్రణాళిక తయారుచేయించి అమలుజరిపాడు. కాని యీ విషయం ఇతరవర్ణాలవారికి క్రమంగా తెలిసింది. ఏ బ్రాహ్మణ యుద్ధానికి దారితీశారో వారికిప్పుడు పరిపాలనలో మంచి సౌకర్యాలు కలగటమూ, రక్తంధారపోసి విజయం సాధించిన మిగతా కులాలవారి జీవితం నానాటికి క్షీణిస్తూ జీవితం దుర్భరం అవుతూండటమూ ప్రజలకు తెలిసిరాసాగింది.

ఈ ఉద్యమం మొదట కులతత్వంమీదనే సాగింది.

“కులతత్వాలు నాశనం చేయటానికి దేశం ఘోరమైన యుద్ధానికి గురిఅయి ఎంతో నష్టకష్టాలకు లోనయింది. అందుచేత యీ ప్రభుత్వం ఎటువంటి కులతత్వాలు సహించదు. కులతత్వవాదులు నిర్దాక్షిణ్యంగా శిక్షించబడతారు” అని శివయ్య ప్రకటన చేశాడు యీ ప్రకటనకు అగ్రవర్ణాలవారు బహుసంతోషించారు. తక్కువ కులాలవారిలో చాలామంది మోసపోయినారు.

కాని సన్నగా ఆరంభమైన ప్రభుత్వంమీద తిరుగుబాటు చీలికలై, కొత్తకొత్త దారులవెంట అభివృద్ధి సాగింది. ఈ తిరుగుబాటుదార ముఠాలన్నిటిలోకి అతి ప్రమాదకరంగా పరిణమించినది నాస్తికులముఠా

చిత్రమేమిటంటే ఈ నాస్తికులముఠా ప్రభుత్వంలాగే కులతత్వాలను నిరసించింది. ఈ ముఠాలో బ్రాహ్మల దగ్గిర్నించి పంచములదాకా చేరి ఏ కులవిభేదాలు లేకుండా

పనిచేయసాగారు. వీరు కోరినదల్లా దేశసంపదను అన్ని కులాలకూ న్యాయంగా పంచాలని, కులాలమధ్య దోపిడి జరగరాదని, సంపదను సృష్టించని వారికి సంపదమీద ఏ హక్కు భుక్తాలూ ఉండరాదని.

ఈ ముఠాకు నానాటికీ ప్రజలలో - ముఖ్యంగా హీన జాతులలో - ప్రాబల్యం హెచ్చుటంచూస్తే శివయ్యకు విస్మయం కలిగింది. ఈ ముఠానాయకులను ఎందరో్ని తల తీయించాడు. మరెందరో్ని యావజ్జీవ కారాగారంలో ఉంచాడు. వీరిమీద ఏ ఆరోపణలూ లేకపోతే లేని ఆరోపణలుకూడా చేయించాడు. కాని నాస్తికుల ఉద్యమం ఆగ లేదు.

నాస్తికముఠా నాయకులు వీధులు కలిసేచోట నిల బడి, "చరిత్ర చదవండి. ఇవాళ మనను అణచటానికి చూస్తున్న ఈ శివయ్య ఒకనాడు తనడబ్బంతా ప్రజలందరికీ సమంగా పంచుతానన్న వాడే! మనం డబ్బు సమంగా పంచమనటం లేదు; న్యాయంగా మాత్రమే పంచమంటున్నాం. వస్తువులు ఉత్పత్తిచేసేవారికి డబ్బుపంచితే ఉత్పత్తి ఎవరుచేస్తారని పెద్దలడిగిన ప్రశ్నకు శివయ్య సమాధానం చెప్పలేకపోయినాడు. ఆ సమాధానం మేం చెబుతున్నాం! సంఘానికి ఇతరత్రా సేవచేయలేని ప్రతివాడూ వస్తువులు ఉత్పత్తి చేయవలసిందే, యీ సంఘంలో వస్తువులు ఉత్పత్తిచేయించటం ఒక లాభసాటి వృత్తి అయిపోయింది. ఆవృత్తిచేసే వారు తరతరాలు కాలుమీద కాలేసుకుని పనీపాటా చేయకుండా జీవిస్తూ తమ బొక్కసాలు

నింపుకుంటూ, పెంచుకుంటున్నారు. వస్తువులు ఉత్పత్తి చేసేవారు నానాటికి దరిద్రంవాత పడుతున్నారు. ఇట్లా ఎందుకు జరుగుతున్నదో శివయ్య మనకు చెప్పాలి. ఒకప్పుడు వ్యవసాయం చేసేవారికింద ఉండినభూమి రానురాను పొలాలమొఖం ఎరగనివాళ్ళ హక్కు భుక్తంలోకి ఎందుకు పోతున్నదో, ఒకప్పుడు రైతులుగా ఉన్నవారంతా రాను రాను రైతుకూలీలుగా ఎందుకు మారిపోతున్నారో కూడ శివయ్య మనకు చెప్పాలి" అని ఉపన్యాసాలు దంచ సాగారు.

నాస్తికుల్ని ఎదిరించటానికి రహస్య ముఠాలు ఏర్పడ్డాయి. వీళ్ళు అర్థరాత్రివేళ వచ్చి రైతుల ఇళ్ళు, కార్మికుల ఇళ్ళు, నాస్తికముఠా సభ్యులఇళ్ళు తగలబెట్టి ఘోరహత్యాకాండ సాగించారు. ఈ రహస్యకూటాలమీద శివయ్య యుద్ధం ప్రకటించాడుగాని క్రియకు ఈ యుద్ధం కాగితంమీదే జరిగింది. తనపై ఒత్తిడి హెచ్చుతున్నకొద్ది నాస్తికులు తీవ్రచర్యలు సాగించారు. వారు తీవ్రచర్యలు సాగించినకొద్ది వారిపై శివయ్య మరింత తీవ్రచర్యలు అమలు జరిపాడు.

జీవితం దుర్భరమైపోయింది. ప్రజ అల్లాడి పోసాగారు.

"నాస్తికులను చిత్రవధ చెయ్యనందుకు ప్రజలకిదే శిక్ష. ఈ అరాచక పరిస్థితులకు ప్రభుత్వం బాధ్యత ఏమీ లేదు. తమ నిజమైన శత్రువులెవరో ప్రజలు తెలుసుకోవాలి. ప్రభుత్వం ఏదన్నా సహిస్తుందిగాని నాస్తికులను సహించదు" అని శివయ్య ప్రకటించాడు.

ఈ ప్రకటన ఏమీ ఫలించలేదు.

ఒక సుముహూర్తంచూసి శివయ్య తన శత్రువైన రాజుదగ్గిరికి ఒకచారుణ్ణి పంపాడు. నాస్తికత్వాన్ని అణచడానికి సమైక్య ప్రయత్నాలు సాగించడానికి ప్రణాళిక తయారయింది. వేలిముద్రలు కూడా మరో నెలలోగా పడిపోతాయి.

శివయ్య పెద్ద ప్రకటన తయారుచేశాడు. అందులో నాస్తికులకు కాలం మూడిందనీ, వారి నిర్మూలనానికి అంతర్జాతీయ సన్నాహాలు ఆరంభమయ్యాయనీ ప్రకటించాడు.

ఈ ప్రకటన జరిగిన మర్నాడే శత్రురాజుల బలాలు వచ్చి శివయ్య రాజ్యాన్ని శాంతియుతంగా ఆక్రమించారు. వారు ప్రజలను కొల్లగొట్టి కనపడ్డ స్త్రీలను చెరచసాగారు.

ఇంతకాలానికి శివయ్య రాజ్యంలో ధర్మం నాలుగు కాళ్ళా నడవసాగింది.